

[Ministeren for kulturelle anliggender]

med henblik på samspillet: weekendfri og fysisk udfoldelse. Den traditionelle adskillelse mellem idræt og friluftsliv er mindre frugtbar for udviklingen af idrætten i et bredere perspektiv, hvor netop brugen af det åbne land gennem stianlæg og støttepunkter (hytter, havne etc.) rummer spændende muligheder.

Udviklingen i idrætten stiller store krav til rekrutteringen af ledere, instruktører og konsulenter. Især er behovet for særligt uddannede instruktører til de nye brugergrupper påtrængende. Disse grupper består f. eks. af mennesker, som i en moden alder tager idrætten op igen efter års inaktivitet. Det gælder ældre mennesker, det gælder handicappede eller andre med behov for en særlig hensyntagen, fordi deres motiver for deltagelse og deres fysiske præstationsevne måske afviger fra flertallets. I kølvandet af denne udvikling har idrætten i stigende grad rettet opmærksomheden mod de offentlige uddannelser for at se, hvad der dér findes af muligheder for at supplere og videreudvikle idrættens eget uddannelsessystem. En arbejdsgruppe i undervisningsministeriet forventes inden for den nærmeste fremtid at fremlægge oplæg til overvejelser af den fremtidige organisation og struktur for idrætslæreruddannelserne.

Idrætten er et betydningsfuldt led i uddannelsessystemet, og undervisningsministeriet har i høj grad sin opmærksomhed henvendt på dens placering i undervisningen.

I folkeskolen gives der idrætsundervisning på alle klassetrin, og faget blev senest styrket for et par år siden ved, at det vejledende timetal på både 4. og 5. klassetrin blev forøget med 2 timer. Der gives idrætsundervisning på friskoler og efterskoler m.v., i gymnasiet og på HF-kurser, og der er mulighed for som et supplement til skolernes undervisning at dyrke idræt i ungdomsskolen eller som led i det frivillige foreningsarbejde for børn og unge. Endelig dyrker mange voksne motionsgymnastik under fritidsundervisningen for voksne. En stor del af befolkningen nyder således godt af idrætsundervisningen og dermed også af de mange idrætsanlæg (haller og udendørsanlæg), der – i et vist omfang med støtte fra undervisningsministeriet – er etableret med henblik på denne undervisning.

Idrætsundervisningen deler imidlertid vilkår med en række fag, som man under et

kan kalde rekreativt musiske. Der skal være plads både til disse fag og til skolens øvrige fag, og det vil derfor næppe være muligt at tilgodese skolens idrætsundervisning yderligere. I undervisningsministeriet er man imidlertid opmærksom på, at der er behov for at få placeret idrætsundervisningen inden for de erhvervmæssige uddannelser, og man vil i videst muligt omfang søge at tilgodese dette behov. Eleverne inden for disse uddannelser vil dog allerede nu kunne udnytte de nævnte supplerende tilbud.

Sammenfattende kan det konstateres, at idrætsundervisningen set fra undervisningsministeriets synsvinkel er et led i den skabende og sociale virksomhed i bredeste forstand, der tidligere er omtalt i denne redegørelse.

Der er behov for at få etableret en struktur for den adfærdsvidenskabelige og den pædagogiske, herunder den praktisk-metodiske, idrætsforskning. Forskningsindsatsen er mangelfuld herhjemme, og det hænger sammen med, at der ikke ved universiteterne eller de højere læreanstalter er stillinger med forpligtelse på dette felt. Befolkningens idrætsadfærd, forholdet mellem idrætten og samfundet, idrættens økonomi, sociologi, psykologi og pædagogik, idrættens historie og ideologi og idrættens discipliner har kun i ringe omfang interesseret forskningsinstitutioner. Kulturministeriet har de seneste år støttet forsøg på at etablere forskning på disse områder, bl. a. gennem støtte til Idrættens Forskningsråd og gennem tilskud til en række forskningsprojekter.

Idrættens udvikling de kommende år må i fortsættelse af den hidtidige udvikling forventes at blive karakteriseret af, at bredden bliver bredere, og at toppen bliver spidsere. Endnu flere vil rejse krav om adgang til idrætten inden for en mangfoldighed af tilbud, medens presset på eliten vil blive stadig hårdere. Man må acceptere, at kravene til en offentlig indsats er forskellige for de forskellige grupper, men det er på den anden side en ikke ukendt problemstilling i et kulturministerium. Her er det vor opgave at skabe støtte til en elite, samtidig med at der også skabes trivselsvilkår for de mange folkelige aktiviteter.

Som led i bestræbelserne for at afklare forholdene inden for elitesektoren nedsattes et særligt udvalg af kulturministeren ved årsskiftet 1979-80. Der har været megen op-